я маю знати кожного в лице –

дощів імущих і життя імущих, –

коли не звірина вертає з пущі,

а в китицях червоних деревце.

коли покару об траву не злущиш –

там гадина, що двійко маток сце.

ще внаджусь дерев'яним топірцем

застерегти їх душі невмирущі.

ще знаю їхні вина і жалі

здоймити, як невинних до купелі.

ще з цього ґруня всі хрести малі.

а як до плеса опливуть форелі,

і лиш слова застигнуть на тарелі –

прийдуть пророки, сядуть при столі